

בaltimore. ורצה בה כ' החוב שהוא
בחוץ הרכז קשה התולאה מתווך
הכו, מפני שהאש שבתחן הכו^ר
מצף ומזך החוב מונע
מליטול החוב, האש הוא המבדיל
בן החוב ובין החוב שכוכב, שכן
חבור ואיזירוק להובי הוה אל החוב
כך ששאל כהאי תחת רשות מצרים
ומצריים פועלמים בהם, היה ישראל
חתת ושותם של מצרים, עד שבשביל
זה לא היה הצרפתות לשראל אל
הקדוש ברוך הוא כי היו הם חותת
רשות מצרים.

The Evils of Egypt:

Why We Got In

and How We Got Out

לען גורן נאכטן זילען (6)

(ז) וגם את דגמי אשיר ישבודין, גם לרובות ר' ליליה ר' ששבודין היה ישראלי, לשון רש"י, ועל זו נר הפסח אמר, כאשר צוית יהו רבנן בגולות ומי על עון, כי את הגוי אשר ישבודין אוין על החופש אשר עשו ר' קב"ה:

זה הובכן ביעי, כי טעם וטע, אף על פי שהוא גורם לעזה
זהן לחיות נרים באהר לא למשה ולבדוד עזע
זהו, אך אין לך אמונות או רוחות אשר יעדבך על אש
יעש להם, ואל פחד כבודו שעשנו לנו:

וזה השגיח ממי שאמיר הכהן (ויהי א) וקצתו לירושלם
ולצינן העד נולחה ובקב' גודל עט חמה עוזר לרוץ
הנני השאנטי אשר אדי צפוי מפלס חמיה עוזר לרוץ
והוא נורא ונמיין כי יתפשט כל עזע, כי השליט בונון קון
היה ובמציאות שנטענו לבעז, כי השליט בונון לאו,

אלא, שאמיר האחים בשבטים לאו הוא שם, וזה טעם זו
הנטענו לבעז לעם, והוא מה שאמיר יזרעeli כי ברוכך אביך
וזה עליהם (שם וטע), כי הנטענו לאו שאמיר נעלם
העתנש הנזול שגדבם מן האחים. וכן כי ריעת כי הנטען

וזהרב נון טעם בספר המוען (מלטת השמה ו' ל' לפני צ' ע' ג')
בזה על איש צוות, וכל אחות המודיעים לארכא
אל לא רצה כל אחד מהם הרשות בזיו, לפ' שלא (ז' ג')
על איש צוות.

ג' יב ל' אינן

אָבִן גּוֹדֵעַ הַדְּבָרַ. כמתמן.
ומגדתו, ועת ני כי בגדיר **צָהָרִיאֵל פְּמָקֵחַ עַלְיוֹן**, מה מנקמו
תילגנו מלך גאנזיס תומם פארום נרכיס : **עֲמָצָת פָּנָן**,
טנגן וויהן מע צקט לרהייס לנד (๔):

ההפטניב רמנ טעם נצוי באמורו: וכי גרים הויים באורים
אורם. הוציר לנו, שסביר גברינו בצעיר הבודל הפה שיע' כל איש קרווא את
מו בתוך אנשים זרים ובארץ נכריה. ובוגרנו גול דאנון הלב שיש פיבור, וכי
נבר עבר עליינו והשם בחסדי הוציאנו מכם. יקברו חטמי על כל ארם שהוא

**⑥ ANE שְׁמַיִם כָּלֹעֶם עֲנֵי
 (וְהַאֲנֵי בְּשֻׁרְעָם, בְּשֻׁרְעָם, בְּשֻׁרְעָם, בְּשֻׁרְעָם)**

(Pf Pf) 1G 121072 ①

**ב' וַיֹּאמֶר לְאַבְרָהָם יְהֹוָה קָדוֹשׁ כִּי
עֲבָדָךְ וְרָצָחָ בְּאֶרְזָן לֹא לָהֶם
מִזְרָחִים וְעַזְוּ אֶתְכֶם אֶרְבָּעָה מֵאוֹת
אַלְמַנְתָּה: ז' וְנִסְמַח אֶת-הַגְּנוּי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ
גַּן אֱגָדִי וְאַחֲרֵיכֶם צָאוּ בְּרַכְשׁ אֶדוֹלָה:**

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים כְּאֵין תְּבָשֵׂם מִשְׁלָחֵנוּ כִּי יְרָא מִתְּבִבְטֵח אֶל-

.5 11373

מחר מעה פמי' נבה למלטה פעם בער' לירא וכלה ליליאו מטה אל' בעב' מוכ'ת' נבה » לא' מהותה ד' ניב' »

אֶלְעָזָר מִנְגָּד לְבָנָה (4)

5. מיל'ת נסיבותה

ובמדרשו שוחר טבר (האלים ק) ויז'יא
אתכם מכב בטל שם
שהוחבי פושט ייד גוטל הואה מן
הכורך הזיא הקווש ברוך הוא
או ישראל ממצרים.

שהמוציאים ה' מוחיקן ונובין עליה בחזקת ה' שלם שלא יצאו ישראלי מרשותם

ולפיכך על הזרען אמר שני
ישראל כמו הזהב שהוא בכור,
שההש פועל בזהב שכור ומופשט
בין המוציא ובן ההוב עד שקשה
הזהצאה מאו. כך ישראל באשר היה
במצרים היה מצורם פעלים בהם
ומשביערן בהם ביחסו היה מושלים
עליהם עד שקשה היה ההזען.